

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Allocutiones Sacræ, Svper Evangelia Dominicarvm totius anni

Jahoda, Johann

Pragæ, [ca. 1659]

Dominica VI. post Pascha. In persecutione obsequium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51496)

DOMINICA VI. POST PASCHA.

In persecutione obsequium.

*Omnis qui interficit vos, arbitretur obsequium se
præstare. Ioann: 16.*

Acænis mulieribus solenne fuit, filijs ad bellum proficiscentibus clypeum porrigere, sic eos Læonicè alloquendo: *aut cum hoc, aut super hoc.* Quasi dicerent: pugnate tam strenuè & fortiter, ut vel victores clypeum è prælio domum referatis; vel ipsimet super eo gloriosè mortui referamini. Ablegans discipulos suos Christus (quibus instar Matris erat) ad arduum & difficile prælium, nempe ad Mundum universum expugnandum, suæque ditioni subijciendum, clypeum eis similiter hodie porrigit, cum independentia mala, labores, pericula, ærumnas, vulnera, mortes, denunciatur, & hæc ideo, ut eorum reminiscantur. *Hæc locutus sum vobis, ut eorum reminiscamini, quia ego dixi vobis. Minus enim jacula feriunt qua prævidentur, & nos tolerabilius Mundi mala suscipimus, si contra hæc per præscientia clypeum munimur,* ait magnus Gregorius. Quippe sicut in clypeo vis telorum infringitur, quò minus in corpora sese insinuant; ita malorum præscientia mens præmunitur, quò minus illa sentiat. Hinc Ulysses è bello Trojano redux, quamvis lacrymas ad amplexus suorum tenere obfirmaverit, tamen ubi caniculum præ nimia gesticulatione & gaudio ex adventu heri concepto mor-

Greg. hom.
35. in Ev-
ang.

tuum vidit, tenere non potuit, *hoc, in-
quiens, non prævideram.* Non poterant
boni Apostoli post Christi in cælos a-
bitum, gravissimas persecutiones ani-
mo non præconcipere, siquidem à mi-
nori ad majus rectè sic argumentari
poterant: Christus Magister noster
(cui minùs id congruebat) totà vità suà
persecutiones gravissimas ab homini-
bus passus est; non igitur nos ejus di-
scipuli aliud expectare possumus: si-
quidem, uti ex illo ipso audivimus: *non est discipulus supra Magistrum, nec Luc. 6. 40.
est servus major ac melior Domino suo.*
Dixeram ego non ita pridem, si memi-
nistis, Mundum & Deum esse duo pla-
nè contraria, sibi que ita opposita, ut
intra eosdem muros ac parietes habita-
re non possint. *Duo enim amores, Aug. l. 14.
inquit Doctor Hipponensis, fecerunt de civit. 6.
duas civitates: civitatem Jerusalem amor
Dei, usq; ad contemptum sui; civitatem
Babylonem amor sui, usq; ad contemptum
Dei. Quisquis itaque alterius ami-
cus est, alterius inimicus sit oportet.
Nam amicitia hujus Mundi inimica est
Dei ait Apostolus, & vice versa, amicitia Dei inimica est Mundi. Proinde
verissimè dixit Adamantius; qui amicitias appetit IESU, multorum sibi sciat in Iosue.
inimicitias tolerandas. Et Augusti-
nus; non ad delicias, non ad voluptates, Aug. serm.
sed ad prælium præparetur, quia omnes
qui*

Luc. 6. 40.

Aug. l. 14.

de civit. 6.
28.

Iacob. 4. 4

Orig. h. 3.

in Iosue.

Aug. serm.

93. de temp.

qui pie volunt vivere, persecutionem patientur.

Et primum quidem inimici hominis domestici ejus. Testatur hoc ipse Dominus, cum alicubi ita protestatur: nolite arbitrari, quia pacem venerim mittere in terram; non veni pacem mittere, sed gladium. Veni enim separare hominem, adversus Patrem suum, & filiam adversus socrum suam, & inimici hominis domestici ejus. Qua propositione aliud nihil innuere voluit, quam eos, qui spreto mundo ad castra Jesu transire, seseque Deo conjugere volunt, solere vehementer oppugnari primo à proprijs parentibus, fratribus, propinquis & cognatis; quod bellum non potest non esse gravissimum, quia intestinum. Habemus hujus rei exempla jam in veteri Testamento. Abel enim quia justus esse, pieque vivere coepit, à proprio fratre Caino interfectus est. Ismael ludebat cum Isaac, sed, ut ait Augustinus: illa lusio, illusio erat: illa lusio deceptionem significabat; nam persecutionem vocat Apostolus illam lusionem, ipsum lusum persecutionem vocat. Joseph quæ non à fratribus suis passus est, quod cum eis in nequitia participare nollet, imò accusaret eos apud patrem, crimine pessimo?

In nova verò lege quis omnia ejusmodi bella enumeret? S. Vitum Regni nostri Indigetem, quod ad Christum transierit, proprius Pater Hylas Valeriano Judici verberibus castigandum tradidit. S. Barbaram parens item suus, veriùs parricida, decollavit. S. Franciscum Assisinatam perfectionis Evangelicæ cupidum iniquus Pater coram

Episcopo bonis paternis cedere compulit, qui rejectis etiam vestibis (ut tanto patentior esset victoria) Patri concessit omnia, illud subjungens, sibi in posterum majorem facultatem fore dicendi: Pater noster qui es in caelis. S. Thomam Aquinatem, posteaquam Prædicatorum Ordini sese addixisset, Matre instigante, Fratres germani ex via, qua Lutetiam studiorum causâ proficiscebatur, vi abriperunt, varieque exagitatam carceri incluserunt. B. Aloysius Gonzaga quot annis cum parente suo non luctatus est, usque dum se è seculo expediret! Et ne solum nota enumerare videar, addam recentiora ex annis nostris, quæ in primo opusculo suo P. Nicolaus Lancicius fideliter de verbo ad verbum ita refert. Quidam, adolescens Neapolitanus nobilissimus, cum inscijs parentibus in Societatem Jesu esset receptus, Nolamque ad Novitiatum missus, postea ob graves causas suis redditus, acerbissimè est oppugnatus. Quam pugnam, juxta hodiernum Christi dogma, cum reminisceretur animoque prospiceret, in itinere dum Neapolim redit, ad eam sese egregiè comparavit, assiduè meditans, quid furenti Patri, quid Matri blandienti responderet, comitem unum de nostris identidem rogans, ut Patris personam tantisper susciperet, ut vicissim instando ac respondendo sese ad resistendum magis acueret. Vbi in parentum fuit potestate, gravissima coepit oppugnatio, quæ perpetua ut esset non solum in die, sed etiam nocte, coegerunt eum in eodem secum conclavi dormire, altercationesque ad mediam

4. Octob.

Annua Societ. a. 1591.
p. 86.

X diam

diam usque noctem communiter producebantur. Itaque adolescens aliquando cum Parentum custodiam fessisset, ad Archiepiscopum profugit, ei que in conspectu plurimorum nobilium ad genua advolvitur. Archiepiscopus rei novitate commotus, surgit e sella, atque adolescentem dicere incipientem interfatus, in proximum cubiculum seducit, quaritque ex solo, quidnam acciderit. Exponit ille, quid a parente religionis causam patiat, orat, cum nostris agat, ut in societatem recipiatur. Archiepiscopus adolescentis animum confirmavit, pollicitusque est eam sibi rem curam futuram; sed graviores curam facile illius mentem, ab ea, quae levior videbatur, averterant. Interea domi crescebant adolescenti molestiae; cumque domestici satis esse non viderentur, submittebantur extranei, qui eum de sententia deducerent. Verum ita accidit, ut omnes, qui eum de religionis proposito depellere sunt aggressi, aut sententiam ipsi mutarent, aut victi confusi que abirent. Cum subinde audiente Patre, quidam hortarentur adolescentem, parentibus ut pareret, negavit se parentum numero habere eos, qui se ad Christi famulatum properantem morarentur. Tum Pater vociferans: deceperunt te, inquit, Jesuitae: quippe aliquot aureorum millia spe devoraverunt. Falsum reponit ille: advocetur, si placet, Notarius aliquis; ego protinus, cui jusseris, divitiarum omnium ac hereditatis spe possessione que cedam. Adamaverunt, ait rursus Pater, ingenium tuum. Scilicet id primum cum

Patribus Societatis pactus sum, ut patinas eluam perpetuo. Nimirum bestia es, inquit Pater, idcirco hujusmodi te servitio destinaverunt. At modo me, filius ait, propter ingenium adamatum dixisti; pugnancia te loqui non vides? Sanè, pater denuò, tamen in isto proposito non perstabis. Undecimum jam mensem hanc ego mentem suscepi, filius ait; & confido, qui mihi ad perseverandum vires adhuc suppeditavit Deus, eundem in posterum mihi non defuturum; utque intelligas, quam nihil mei me hujusce consilij poeniteat, jam nunc Deo, coram B. V. MARIA, curiaque caelesti universa perpetuam voveo castitatem, meque societatem ingressurum, ut in ea vivam, ac moriar. His auditis Pater confusus discessit. Alio tempore minitanti Patri suam se illum manu obruncaturum, respondit, ut illud faceret, illud certè non effecturum, quin membris alijs aliò dissipatis, ad Societatem Jesu cor advolaret. Cum aliquando Pater commemoratione ludorum & spectaculorum, quae in novi Proregis adventum apparabantur, filij animum titillaret: quae spectacula, inquit, Nolae (ubi is tirocinium auspicatus erat) spectantur! cum alius lucernam, scopas alius manu fert, alius mensis ministrat, alius patinas eluit. Duravit contentio haec ad undecimum usque diem; quo die, cum & Mater de Societate, nescio quid secus diceret, filiusque liberius Matris dicta refelleret; iratus Pater, ita pugnis calcibusque eum cecidit, ut, nisi tumultu exciti fratres patruales duo accurrissent, interfec-

rus

rus eum fuisse omninò videretur : adolefcens autem postea affirmavit , nunquam se majorem animo cepisse voluptatem . Itaque cum ipsum Pater post verbera in cubiculum sine lumine lecto que inclusisset , illico genibus positus ingenti cum lætitia Deo gratias egit , quod pro suo nomine illa pateretur . Vbi illuxit , Pater pallium , calceosque filio eripit , manicasque , ut eum constringat , poscit : sed accidit peropportune , ut eo ipso tempore magnæ autoritatis vir domum ingrederetur , cui dum Pater dat operam , filius fratris patruelis calceis , pallioque sumptis , cursu ad Collegium contendit . P. Provincialis verò , cum , quæ contra factorum fidem passus est , cognovisset , eum die altero Nolam ad tirocinium remisit . Plura ejusmodi exempla heroica proferre possem ; sed , ne nimius in hoc videar .

A domesticis hostibus ad externos transeo . Per externos hic intelligo , quosvis alios homines mundanos & seculo deditos ; qui , ut virtutis sunt inimici , dum quempiam sibi moribus dissimilem vident , in eum veluti in noctuam involant . Ita sibi contigisse fatetur David , dum inter poenitendum oggemit : *similis factus sum Pellicano solitudinis , factus sum sicut Nycticorax* , vel , ut Pagninus refert ; *factus sum sicut bubo* : quasi diceret : posteaquam animum ad agendam poenitentiam adjecti , Mundoque renunciare coepi , omnes me ita persequuntur , ac si me exoculari vellent , non secus ac bubonem aves . Paralyticus ille (Joan. 5.) qui totis triginta octo annis ad piscinam probati-

cam jacuerat , à nullo prætereuntium dum jacuit , vel inhumanius verbum , audiit ; mox cum miraculosè sanatus est , & ambulare coepit , hostes habuit . *Triginta & octo annis* (verba refero Episcopi Monopolitani) *jacuit in grabato , quæ nec aspicere dignabatur Judæi ; cum primùm autem sanitatem recepit , agebant : Sabbatum est , non licet tibi tollere grabatum tuum . Misere hic homo nec unum habuit hominem accurrentem , dum in lecto jacebat , sanatus à Domino multos invenit non juvantes ; sed impediētes .* Magdalena propter tam heroicum superioris vitæ damnatæ facinus , nonne laudibus in cælum evehi merebatur ? Et tamen qui primus eam laudare debuisset Pharisæus (utpote in cujus ædibus conversionem suam auspicata est) primus in illam , & unà in Christum linguæ suæ tela ac murmura jecit : *hic* , inquit , *si esset Propheta , sciret utiq. quæ & qualis est mulier , quæ tangit eum .* Aliàs domi suæ

foror propria contra illam queritur ;

Domine non est tibi cura , quod soror mea reliquit me solam ministrare ? Subinde cum optima pietate Christi Domini caput unguento pretioso perfundit , ipsimet Apostoli fremunt in eam , dicentes :

ut quid perditio hæc ? adeo bona ista mulier , postquam Christi dilecta esse coepit , undique impetebatur . Sed bono animo Magdalena : *qui amicitias appetit Jesu , multorum sibi sciat inimicitias tollerandas .* Hic injurius in Parentem meum S. Ignatium essem , si eum silentio præterirem . Quis magis ac ille Jesu amicitiam appetijt , quando se suosque filios aliter appellari noluit , quàm Socios Jesu ? Et ne duntaxat *amicus socius*

apud Didacū Nyss.
Dom. Pal.

Luc. 7. 39.

Luc. 10. 40.

Mar. 14. 6.

Eccli. 6. 10

mensa putaretur, quas non ubique locorum, exhaustit inimicitias, quas nō persecutiones expertus est! Donec Regi Catholico militaret, donec ex seculi legibus viveret, in summis erat honoribus, dignitatibus, favoribus: ubi verò vestes militares cum sacco mendici permutavit, baltheum cum fune, gladium cum baculo, tum enim verò lanis ac sibilis explodi, tanquam explorator in vincula rapi, catenis gravari, virgarum subire pericula, fustibus, pugnis, calcibus dirè verberari, pedibus proteri, domibus & hospitij arceri, quæstionibus subjici, calumnijs proscindi. Neque hæc ille solus talia tantaque passus; sed & filijs suis quasi propria Jesuiticam tesseram reliquit: *multa pati*. Si universam Societatis historiam velimus revolvere, Deus bone! quantas persecutiones adversus eam toto orbe excitatas non deprehendemus! Nulla est Provincia, quid dico? nullum pene domicilium ac Collegium, ubi non aliqua tempestatis extent monumenta. Quæ & quanta non est passa in Gallia ab Hugonottis, in Bohemia ab Hussitis, in Polonia, Transylvania, Anglia, Belgio à Calvinistis, in India à Barbaris, quæ non hinc inde à malis Catholicis! Primo seculo ducentos septuaginta septem numeravit, fidei ac virtutis causâ diris tormentorum generibus vitæ ereptos: hoc verò altero currente seculo quod mihi scire licuit, † decem & octo. Sæpius Regnis totis & provincijs proscripita, tanquam Reipublicæ humanæ perniciofa, tanquam pacis turbatrix, seditionum origo, bellorum & tumultuum fons, Juventutis corruptrix, malarum artium Magistra, bonorum alienorum prædatrix. Quot non famosi libelli contra eam prodierunt! quot cavilli, Pasquini affixi, & inter mensas ac convivium quasi intercalare carmen decantati! Quod de Ordine nostro dico, idem ferè de alijs dicendum esset; nullum enim facile scio, qui non saltem ab initio sui egregiè exagitatus fuisset. Et hæc omnia faciunt mundani homines, arbitantes obsequium se præstare Deo, prætendentes bonum aliquem finem & zelum boni publici, utputa publicæ quietis ac pacis, conservationis regnorum, libertatis, &c. nunquam enim seculi malitia ita aperta & nuda est, quin turpitudinem suam aliquo honestatis palliolo

V. Philipp.
Alegamb.
Biblioth.
Script. Soc.
ciet. in fin.

Vide Henr.
Engelgrav.
p. 1. Dom.
8. Pent. §. 1.

† Secundo Seculo pro fide occubuere.

In Anglia.	P. Albertus Mie-	In nova Francia.	P. Natalis Chaba-
P. Thomas Sander son.	czinsky.	P. Ioannes de Brebens.	nel.
P. Petrus Writtus.	P. Antonius Cape-	P. Gabriel Lalle-	P. Annas de Nove.
	cus.	ment.	P. Carolus Garnier.
In Japonia.	P. Didacus de Mo-	P. Leonardus Ga-	P. Isaac loques cum
P. Antonius Rubi-	rales.	rollus.	duobus alijs.
mus.	P. Franciscus Mar-	P. Iacobus Butte-	P. Antonius Da-
	ques.	ur.	niel.

obve.

obvelet. Sed errat, & vehementer errat in opinione sua; non enim Deo (quem sumè offendit amicos ejus persequendo) obsequium præstat; sed ijs ipsis, quos persequitur. Facit enim ut ex persecutione magis crescant, proficiant & augeantur. Pulchrum quid ad hoc propositum refert Pausanias de Naupliensibus, qui cum necdum artem vitis putandæ nossent, & semel vidissent vitem à capro abrodi, putarunt pessimè cum illa actum, & quasi perditam ac mortuam habuerunt. At cum anni tempore, quo uvæ gignuntur, vidissent eam longè plures tulisse botros quàm antè, inde agnoverunt, non damnum, sed utilitatem illi fuisse præstitam; unde artem vitis putandæ didicerunt. Christus Dominus omnes suos fideles ac dilectos appellat palmites; *ego sum*, inquit, *vitis, vos palmites*. Quid ergo damni ijs timeri potest, si putentur, si scindantur & profcindantur? imò verò plus commodi exinde percipiunt. Primi in Ecclesia palmites, hoc est Christiani, quantum non secti sunt, datis contra eos edictis per totum imperium Romanum: *quisquis Christianum se esse confiteatur, is tanquam generis humani convicius hostis, sine ulteriore sui defensione capite plectitor*. Madebat, imò natabat in eorum rubeo & uveo sanguine totus mundus: & ecce, ut loquitur Tertullianus: *sanguis Martyrum semen erat Christianorum*. Quò enim plures interficiebantur, tantò plures & plures ex Ethnicis ad eos accedebant, ut propterea hoc animad-

vertens crudelissimus Diocletianus, qui juraverat, Dijsque suis voverat Christianismum funditus extirpare, Imperio ex desperatione sese abdicaverit. Plus ergo ex tot persecutionibus Ecclesia obsequij accepit, quàm damni. Hinc præclare Augustinus, illud Gen. 25: *major serviet minori*, putà Elau Jacobo, ita exponit: *impij servient pijs, persecutores innocentibus, tortores patientibus*. At quomodo, inquit, *mali serviunt bonis? Non obsequendo, sed persequendo*. Quomodo persecutores *Martyribus? quomodo lima vel mallei auro, quomodo mola serviunt tritico, quomodo panibus coquendis furnalia, ut hi coquantur, illa consumantur; quomodo in fornace aurificis palea servit auro, ubi sine dubio palea consumitur, aurum probatur*. Qualiter prima Ecclesia, sic & nostra minima crevit Societas; Beatus enim Borgias divino spiritu afflatus aliquando dixit: *Societas augebitur tribus modis; oratione, mortificatione, & persecutione*. Et verò in tantum post computationes crevit, ut hodie in Europa numeret Provincias 28. in novo verò mundo novem; exceptis missionibus, quas hinc inde inter fideles & barbaros instituit. Dicebat aliquando S. Gregorius: *ego Abel esse non suspicor, qui Cain non habuerit*. At ego amicum & Socium JESU esse non suspicor, qui persecutorem non habuit. Quisquis plurima ob Christum patitur, hic demum verus est Jesuita.

S. Gregor.
l. 9. reg. ep.
39.

DOMI-